

[Poul Møller.]

rigspolitik, vilje til sociale fremskridt og opfattelsen af demokratiet er blevet fælles for det store flertal i det danske folk, og efter at toldpolitikken er lagt fast og handelspolitikken afgjort for en årrække, er forholdet mellem stat og individ blevet det centrale politiske spørgsmål; så må de befolkningsgrupper, der har samme grundopfattelse og samme vilje til at give borgerne albuerum og større frihed, også finde hinanden i et samarbejde, ikke et samvirke præget udelukkende af taktiske politiske overvejelser, men et samarbejde, der er ledet af fælles overbevisning, en fælles opfattelse over for dette centrale spørgsmål. Det er den enkle forklaring, som alt for mange af vore politiske modstandere er tilbøjelige til at overse. Samarbejdet mellem venstre og os er det eneste konsekvente resultat af den politiske udvikling, vi har oplevet i dette århundrede.

Men VK-politikken står ikke blot for et samarbejde mellem to partier, den står også for det, vi samarbejder om. Jeg er temmelig overbevist om, at denne politik vil blive stående. Naturligvis vil dens tal kunne revideres — og vil blive det — i takt med den økonomiske udvikling. Det er klart. Vi tror i øvrigt ikke, at regeringen kan og vil fastholde det vældige statsoverskud, vi vil få i 1961-62 med en uændret skatte-lovgivning. Hvis der ikke over valuta-balancen tilflyder erhvervslivet en øget pengemængde, og det er der jo ingen grund til at forvente, bliver også denne regering nødsaget til at mindske statsoverskuddet for ikke at stramme pengeforsyningen for stærkt til skade for produktion og beskæftigelse.

Vor skattepolitik inden for VK-planen tilsigter tre formål: for det første at øge arbejdslysten, for det andet at fremme den private opsparing og for det tredje at holde omkostningerne i erhvervene nede. Disse tre formål vil vi bestrebe os for at fremme i de skattepolitiske forhandlinger, der skal foregå i denne folketings-samling. I det omfang, regeringen vil tage fornødent hensyn hertil, kan den finde os ved for-handlingsbordet. Skulle den afvise vore bestræbelser, må den til gengæld ikke vente vor deltagelse i arbejdet for en skatte-reform. For det afgørende for os er at nå

frem til en skattepolitik, der ikke modvirker folkets vilje til arbejde og sparsommelighed, og som ikke skader erhvervslivets konkurrenceevne. VK-politikken andet hovedformål er i takt med den stigende levestandard at ændre den offentlige udgiftspolitik. Efterhånden som flere og flere får andel i den almindelige velstandsstigning, er det ganske naturligt, at de sociale og andre udgiftslove underkastes en revision, så hjælpen fra det offentlige forbeholdes dem, der har hjælp behov. Og efterhånden som f. eks. den tekniske udvikling ændrer trafikproblemerne, må man naturligvis også drage konsekvenserne heraf.

Vi kan ikke tænke os andet, end at denne politik er i bedste overensstemmelse med tidens krav. Og den grundlæggende idé, at gøre det muligt for flere at klare mere, vil vi videreføre på andre områder. Denne idé vil inspirere os over for andre lovgivningsområder, tinget skal tage stilling til i den kommende tid. Den vil præge vor stilling til det store uddannelsesproblem, til løsningen af boligopgaverne. Vi kan tilsige regeringen forhandlingsvilje på disse områder, men vi vil lægge afgørende vægt på, at man ved behandlingen af disse spørgsmål aktiviserer borgerne selv til at bidrage til løsningen, for vi tror ikke på, at staten magter at ordne det hele.

Vi er rede til at medvirke til en løsning af de trafikproblemer, som er ved at vokse os over hovedet, og vi vil forhandle om andre forhold, hvor vi indser nødvendigheden af at handle og forhandle. Men afgørende for den forhandling, der skal finde sted, er ikke alene vor forhandlingsvilje.

Det står hen i det uvisse, om regeringen selv kan gennemføre, hvad dens to partier enes om. Ikke mindst den grønlandske ministers stilling vil være af betydning herfor. Han er valgt uden for partierne, og vil han ikke med sin stemme her i salen være med til at afgøre det, der skiller partierne, vil meget være vundet. Tager han derimod stilling med regeringens partier også i det, der er kaldt syddanske forhold, går han ind som basis for en trekant, og så tror jeg at han skader den forhandlingsvilje og de forhandlingsmuligheder, der vil være her i tinget. For den trekant-vinkel, der her er fundet, er jo den spidsest